REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj P-662/2022-46

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sucu Mariji Sušanj Tepša, u parničnom predmetu tužitelja VALTERA PECULIĆA iz Rijeke, Krešimirova 10, OIB: 49705432632, zastupanog po punomoćniku Frani Dobroviću, odvjetniku iz Rijeke, Ivana Grohovca 2/II, protiv tuženika 1. NENADA KUKURINA iz Matulja, Kružni put 1, OIB: 31837730157 i 2. KUKURIKU d.o.o., Kastva, Trg Matka Laginje 1, OIB: 72626274554, oboje zastupani po punomoćniku Hrvoju Vukiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Vukić i partneri d.o.o. iz Rijeke, N. Tesle 9/V-VI, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, objavljene 23. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Utvrđuje se da je tužitelj Valter Peculić iz Rijeke, Krešimirova 10, OIB 49705432632 ovlaštenik na poslovnom udjelu u drugotuženiku, trgovačkom društvu KUKURIKU d.o.o. iz Kastva, Trg Matka Laginje 1a, OIB 72626274554, upisanom u sudski registar Trgovačkog suda u Rijeci s matičnim brojem subjekta (MBS) 040167648, na kojem je upisan prvotuženik Nenad Kukurin iz Matulja, Kružni put 1, OIB 31837730157, i to poslovnom udjelu pod rednim brojem 1. koji poslovni udjel predstavlja iznos od 20.000,00 kn što čini 100% temeljnog kapitala društva, i to u ½ dijela, te se ovlašćuje tužitelj Valter Peculić iz Rijeke, Krešimirova 10, OIB 49705432632 da u knjizi poslovnih udjela društva KUKURIKU d.o.o. iz Kastva, Trg Matka Laginje 1a, OIB 72626274554 i sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci izvrši upis tog svog prava uz istovremeno brisanje tog prava prvotuženika Nenada Kukurina iz Matulja, Kružni put 1, OIB 31837730157.

II. Nalaže se tuženicima da tužitelju solidarno naknade nastale parnične troškove uvećane za zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana prvostupanjske presude do dana isplate."

II. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Utvrđuje se da je tužitelj Valter Peculić iz Rijeke, Krešimirova 10, OIB 49705432632 nositelj (vlasnik) prava građenja u ½ idealnog dijela prava građenja koje kod Općinskog suda u Rijeci dolazi upisano u zk.ul. 3915 za k.o. Kastav, upisano u korist drugotuženika, trgovačkog društva KUKURIKU d.o.o. iz Kastva, Trg Matka Laginje 1a, OIB 72626274554 a koje se pravo građenja odnosi na kč.br. 3443/1 upisano u zk.ul.br. 3914 za k.o. Kastav, te se ovlašćuje tužitelj osnovom ove presude izvršiti uknjižbu tog svog prava u zemljišne knjige Općinskog suda u Rijeci, uz istovremeno brisanje tog prava drugotuženika, trgovačkog društva KUKURIKU d.o.o. iz Kastva, Trg Matka Laginje 1a, OIB 72626274554.

II. Nalaže se tuženicima da tužitelju solidarno naknade nastale parnične troškove uvećane za zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana prvostupanjske presude do dana isplate."

III. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Nalaže se prvotuženiku Nenad Kukurin iz Matulja, Kružni put 1, OIB 31837730157 i drugotuženiku KUKURIKU d.o.o. iz Kastva, Trg Matka Laginje 1a, OIB 72626274554, da tužitelju Valter Peculić iz Rijeke, Krešimirova 10, OIB 49705432632, solidarno isplate iznos u visini od 1.771.520,07 kn uvećan za zakonsku zateznu kamatu tekuću na taj iznos od dana 18. lipnja 2010.g. pa do isplate.

II. Nalaže se tuženicima da tužitelju solidarno naknade nastale parnične troškove uvećane za zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana prvostupanjske presude do dana isplate."

IV. Nalaže se tužitelju VALTERU PECULIĆU iz Rijeke, Krešimirova 10, OIB: 49705432632 naknaditi tuženicima 1. NENADU KUKURINU iz Matulja, Kružni put 1, OIB: 31837730157 i 2. KUKURIKU d.o.o., Kastav, Trg Matka Laginje 1, OIB: 72626274554 trošak parničnog postupka u iznosu od 21.396,20 EUR, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 20. listopada 2022. podnio tužbu protiv 1. i 2. tuženika radi utvrđenja da je ovlaštenik na poslovnom udjelu u 2. tuženiku trgovačkom društvu KUKURIKU d.o.o. na kojem je upisan 1. tuženik, i to poslovnom udjelu pod rednim brojem 1., koji poslovni udjel predstavlja iznos od 20.000,00 kuna, što čini 100% temeljnog kapitala društva, i to u ½ dijela, sa zahtjevom da ga se ovlasti da u knjizi poslovnih udjela društva i sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci izvrši upis tog svog prava, uz istovremeno brisanje tog prava 1. tuženika. Podredno, a ukoliko sud ne bi usvojio prvo postavljeni tužbeni zahtjev, predložio je da sud usvoji tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je tužitelj nositelj (vlasnik) prava građenja u ½ idealnog dijela prava građenja koje je

kod Općinskog suda u Rijeci upisano u zk.ul. 3915, k.o. Kastav, u korist 2. tuženika, koje pravo građenja se odnosi na kč.br. 3443/1, upisanu u zk.ul. 3914, k.o. Kastav. U konačnici, a ukoliko sud ne bi usvojio prethodno postavljene tužbene zahtjeve predložio je da sud naloži 1. i 2. tuženicima da mu solidarno isplate iznos od 1.771.520,07 kuna/235.121,12 EUR[1] sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2010. do isplate. U svakom slučaju predložio je da sud naloži tuženicima da mu solidarno naknade troškove parničnog postupka da zakonskom zateznom kamatom tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. U tužbi navodi da je 2. tuženik KUKURIKU d.o.o. trgovačko društvo specijalizirano za pružanje ugostiteljskih usluga i to putem restorana i hotela u Kastvu, a da je 1. tuženik Nenad Kukurin jedini osnivač i zastupnik po zakonu 2. tuženika. Trgovačko društvo Kukuriku d.o.o., odnosno 2. tuženik, da je nositelj prava građenja na nekretnini kč.br. 3443/1, upisanoj u zk.ul. 3914, k.o. Kastav, a koje pravo građenja je upisano u zk.ul. 3915, k.o. Kastav. Opisano pravo građenja da u naravi predstavlja rekonstruirani objekt u Kastvu u kojem se nalaze restoran i hotel, te u kojem 2. tuženik obavlja svoju poslovnu djelatnost. Navedeni objekt da je građen, odnosno rekonstruiran u razdoblju od 2006. do 2010., a da je sa radom započeo 18. lipnja 2010. Nadalje, navodi da mu se 1. tuženik tijekom druge polovice 2006. obratio sa ponudom sudjelovanja u poslovnom pothvatu izgradnje i upravljanja restoranom i hotelom, i to na način da svojim financijama i know-howom sudjeluje u gradnji i opremanju objekta, a da mu kao protučinidba pripadnu poslovni udjeli u 2. tuženiku ili pravo na nekretnini koja će se izgraditi. U odnosu na navedeno da su postigli dogovor da će oni osobno, vlastitim sredstvima, ravnomjerno sudjelovati u financiranju gradnje i opremanja objekta, a da će 2. tuženik dodatno za financiranje dijela izgradnje ishoditi kredit kod HYPO ALPE - ADRIA - BANK d.d. U tom trenutku, odnosno do tada da je 2. tuženik u zajednički poslovni pothvat uložio iznos od 346.529,48 kuna, a kako je to proizlazilo iz specifikacije koju mu je 1. tuženik, odnosno Radmila Stojanović, koja je vodila materijalno-financijsko poslovanje 2. tuženika, predala na raspolaganje. Sukladno postignutom dogovoru i pravoj volji stranaka, tužitelj i 1. tuženik da su imali obvezu u zajednički poslovni pothvat uložiti novčana sredstva u jednakoj visini, vlastiti know-how, te posebna znanja i vještine kojima raspolažu, i to tužitelj u gradnji i opremanju ugostiteljskih objekata, a 1. tuženik u vođenju ugostiteljskih objekata. Na navedeni način da je sa 1. tuženikom postao ravnopravan partner (suvlasnik) u 2. tuženiku, te (su)nositelj prava građenja, koji bi nakon početka rada restorana i hotela ravnopravno sudjelovali u dobiti ili gubitku, te upravljanju 2. tuženikom. Sukladno takvom dogovoru da je izvršio sve preuzete obveze, te tijekom četiri godine izgradnje svakodnevno vodio i koordinirao gradilište i izvršio opremanje objekta, te u financijskom smislu uložio iznos od 1.054.500,00 kuna plaćanjem na račun 2. tuženika i iznos od 717.020,00 kuna na ime nastalih troškova i izdataka koje je snosio prilikom građenja (pozajmice izvođaču radova, plaće radnika, plaćanje arhitekata i sl.), odnosno sveukupno iznos od 1.771.520,07 kuna, od kojeg iznosa da je iznos od 922.500,00 kuna i upisan u poslovnim knjigama 2. tuženika, i to na kontu 2510 – pozajmica članova društva. Međutim, istaknuo je da unatoč navedenom usmenom dogovoru i pravoj volji stranaka, da o istome nikada nije zaključen ugovor u pisanom obliku isključivo zbog postupanja,

[1] Fiksni tečaj konverzije 7,53450

odnosno propuštanja 1. tuženika. U odnosu na potonje, naveo je da mu je 1. tuženik 19. listopada 2006. putem e-maila dostavio prijedlog ugovora o prijenosu poslovnog udjela, ulaganju i odnosima članova društva, ali da isti nikada nije potpisan, iako nije imao primjedbi koje bi bile bitne naravi. Stoga, da je jasno razvidno da je takav prijedlog ugovora od strane 1. tuženika dostavljen isključivo da bi ga doveo u zabludu, odnosno radi stvaranja dojma ozbiljnosti odnosa, a bez prave namjere da izvrši svoje obveze. S tim u vezi, istaknuo je da se, s ciljem formaliziranja međusobnog odnosa i zaključenja pravno obvezujućeg ugovora, naknadno više puta obraćao 1. tuženiku, ali bez uspjeha. Istaknuo je i da je unatoč postignutom dogovoru o ravnopravnom partnerstvu i jednakom ulaganju, 1. tuženik u zajednički projekt uložio iznos od samo 108.620,68 kuna.

3. U odgovoru na tužbu tuženici su osporili tužbu i tužbene zahtjeve, kako po osnovi, tako i visini. Naveli su da ne postoji nijedna osnova, ni forma da bi tužitelj stekao pravo vlasništva na poslovnim udjelima 2. tuženika. Istaknuli su da odredba članka 412. stavak 3. Zakona o trgovačkim društvima propisuje da je za prijenos poslovnog udjela potreban ugovor sklopljen u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave koju potvrdi javni bilježnik, kao i da je takav ugovor potreban i za preuzimanje obveze da će se prenijeti poslovni udio, a da u konkretnom slučaju nema javnobilježničkog akta, ni solemnizacije privatne isprave, a niti postoji bilo koja druga isprava. Sukladno navedenom da tužitelj nije mogao steći vlasništvo, a niti postati ovlaštenik na poslovnom udjelu 2. tuženika. Nadalje, naveli su da tužitelj nije mogao steći ni pravo građenja na nekretnini jer da nisu ostvarene pretpostavke za stjecanje toga prava. S tim u vezi istaknuli su da je člankom 286., 287. i 288. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima propisano osnivanje, pravni temelj i način osnivanja prava građenja, a da u konkretnom slučaju ne postoji nikakav ugovor o osnivanju prava građenja u korist tužitelja, a niti neki drugi način osnivanja prava građenja. U konačnici, a u odnosu na treće postavljeni tužbeni zahtjev istaknuli su prigovor zastare.

4. U daljnjem tijeku postupka, odnosno u podnesku od 9. ožujka 2026., tužitelj je, a u odnosu na treće postavljeni tužbeni zahtjev istaknuo da se isti odnosi na povrat/isplatu zajma koji je uplatio 2. tuženiku, za koje iznose zajma je sa 1. tuženikom zaključio ugovore o beskamatnoj pozajmici u pisanom obliku. Navedeni ugovori da su sklapani na način da mu je 2. tuženik e-mailom dostavio ugovor, koji bi on potom potpisao, vraćao knjigovodstvu 2. tuženika, te izvršio uplatu tog iznosa, dok bi 2. tuženik zaprimljeni iznos evidentirao (proknjižio) u svojim poslovnim knjigama kao zajam. Na navedeni način da je izvršio uplate u iznosu od 1.054.500,00 kuna/139.956,20 EUR na žiro račun 2. tuženika. Međutim, da je 2. tuženik naknadno, nakon iniciranja predmetnog parničnog postupka, te određivanja financijskog vještačenja, a s ciljem poboljšavanja procesne pozicije u postupcima koji se među strankama vode, u glavnoj knjizi izvršio izmjenu konta na kojem vodi navedeno potraživanje (sa prijašnjeg konta 2510 na konto 21450000), odnosno sa konta “pozajmice vlasnika” na konto “pozajmice”. Istaknuo je da je prigovor zastare u potpunosti neosnovan, ali da sve i da tome nije tako, da bi izvršenim knjiženjem (ponovno) došlo do priznanja duga, pa da je istaknuti prigovor zastare potpuno

neosnovan. S tim u vezi naveo je i da sve i da je utužena tražbina zastarjela, da bi 2. tuženik, primjenom odredbi Zakona o računovodstvu i srodnih materijalnih propisa, istu otpisao iz svojih poslovnih knjiga, umjesto da je “seli” sa konta “pozajmice osnivača” na konto “pozajmice”. Na ročištu održanom 8. listopada 2026. tužitelj je u odnosu na treće postavljeni tužbeni zahtjev ponovno istaknuo da je predmet tog zahtjeva povrat iznosa koje je tužitelj 2. tuženiku uplatio po osnovu zajma. Ugovore o beskamatnoj pozajmici da je sastavljalo knjigovodstvo 2. tuženika, te ih potom dostavilo elektronski, nakon čega da bi izvršio uplatu sa naznakom "pozajmica". Iz nalaza i mišljenja vještaka da proizlazi da je na račun 2. tuženika ukupno uplatio iznos od 1.054.500,00 kuna, a dio kojeg iznosa da je prikazan u poslovnim knjigama 2. tuženika. Člankom 2. tih ugovora da je ugovoreno da bi se taj pozajmljeni iznos trebao priznati kao kapital u svrhu dokapitalizacije 2. tuženika, a do čega nije došlo zbog nemoralnog i nezakonitog postupanja 1. tuženika i njegove supruge. Rok povrata zajma da nije ugovoren, te se isti ne može odrediti iz okolnosti zajma, ali da ugovorena namjena dokapitalizacije isključuje raniji rok vraćanja, pa da je sukladno članku 504. Zakona o obveznim odnosima 2. tuženik dužan vratiti zajam po isteku primjerenog roka koji ne može biti kraći od 2 mjeseca od zahtjeva zajmodavca, slijedom čega da, sukladno odredbi članka 215. Zakona o obveznim odnosima, zastara počinje teći tek tada. Ranije da nije tražio povrat jer je uplate smatrao uvodom u zajednički poslovni pothvat, pa da je povrat prvi puta tražio na sastanku sa 1. tuženikom i njegovom suprugom, što da je svjedokinja sama potvrdila u svom iskazu, zatim opomenom punomoćnika od 30. ožujka 2022., dok je tužbu podnio 21. listopada 2022., slijedom čega da zastara nije nastupila. Vezano za navedeno, a u odnosu na tijek zakonske zatezne kamate, istaknuo je da je 2. tuženik uplaćena novčana sredstva koristio još od 2010., pa da mu pripada pravo na kamatu još od tada jer je cijeli taj period tuženik koristio novčana sredstva. U svakom slučaju, a sve i da nisu ostvareni uvjeti za povrat plaćene pozajmice da je sud dužan, primjenom pravila o stjecanju bez osnove, dosuditi mu ono što je uplatio 2. tuženiku, pri čemu je ta obveza otpala trenutkom slanja opomene.

5. Tuženici su u daljnjem tijeku postupka naveli da tužitelj nije dokazao nijednu pretpostavku za usvajanje niti jednog od postavljenih tužbenih zahtjeva. U odnosu na treće postavljeni tužbeni zahtjev posebno su istaknuli da se cijeli postupak, pa i financijsko vještačenje zasniva na jednoj jedinoj ispravi nazvanoj "konto pozajmica" za koju od početka postupka osporavaju vjerodostojnost i valjanost iste. S tim u vezi navode da nepotpisani nevjerodostojni papir kojeg je dostavio tužitelj nije dokaz postojanja obveze, te da 2. tuženik ne vodi nikakvo dugovanje prema tužitelju u svojim poslovnim knjigama, pri čemu su posebno naglasili da 2. tuženik ne mora dokazivati da nije "dužan", već tužitelj treba dokazati postojanje potraživanja. Naveli su i da tužitelj u tužbi ne ističe da je dao pozajmice, već da je uplatio određeni iznos kao ulaganje u partnerstvo. U odnosu na istaknuti prigovor zastare naveli su da je tužitelj sam odredio od kada zahtijeva zakonske zatezne kamate, odnosno od dospijeća 18. lipnja 2010., pa da je prema navodima samog tužitelja njegov zahtjev dospio 18. lipnja 2010., dok je tužba podnesena 2022. Naveli su da je iz samog sadržaja tužbe i to prvo postavljenog i drugo postavljenog tužbenog zahtjeva, kao i iskaza tužitelja razvidno je da nikakva pozajmica nikada nije dana 2. tuženiku, a što potvrđuje i činjenica da 2. tuženik nikada nije potpisao ugovor o zajmu. Iz tih jednostrano potpisanih ugovora da je razvidno da je tužitelj sam uplate koje je navodno izvršio na račun 2. tuženika

evidentirao kao uplate kapitala u svrhu dokapitalizacije 2. tuženika, a ne kao pozajmicu za koju postoji obveza vraćanja. Stoga da navodno uplaćeni iznos od strane tužitelja nije pozajmica koja se treba vratiti, već eventualno nešto što je uplaćeno s obzirom na osnovu koja se očito nije ostvarila, u kojem slučaju zastarni rok teče kao kod svakog stjecanja bez osnove. Navedeno da je razvidno i iz zahtjeva tužitelja u odnosu na zakonske zatezne kamate koje potražuje od 2010., a što ukazuje da sam tužitelj smatra da je tada dospio njegov zahtjev za povrat onoga što je platio.

6. Podneskom od 9. ožujka 2026., a nakon izvedenog dokaza vještačenjem po vještaku financijske struke dipl. oec. Darinke Cimere, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev, te zatražio da se samo 2. tuženiku naloži da mu isplati iznos od 139.956,20 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2010. do isplate, kao i da se naloži tuženicima da tužitelju solidarno naknade troškove parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama. Navedenim podneskom tužitelj je smanjio tužbeni zahtjev za iznos od 95.164,92 EUR sa zakonskom zateznom kamatom (sa iznosa od 1.771.520,07kuna/235.121,12 EUR na iznos od 1.054.499,98 kuna/139.956,20 EUR), te u odnosu na treće postavljeni tužbeni zahtjev povukao tužbu u odnosu na 1. tuženika.

7. Odredbom članka 193. stavka 1. Zakon o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje ZPP) propisano je da tužitelj može povući tužbu bez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari, dok je stavkom 2. propisano da se tužba može povući i kasnije, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane, a ako se tuženik u roku od 15 dana od dana obavijesti o povlačenju tužbe ne izjasni o tome, smatrat će se da je pristao na povlačenje.

8. U konkretnom slučaju, podnesak tužitelja od 9. ožujka 2026. tuženici su zaprimili na ročištu održanom 10. ožujka 2026., te su se na isti očitovali podneskom od 13. ožujka 2026. u kojem su naveli da se protive preinaci tužbe. Stoga, a budući da su se tuženici u propisanom roku izjasnili da ne pristaju na preinaku tužbe, a što sadržajno predstavlja protivljenje djelomičnom povlačenju tužbe, sud nije mogao donijeti rješenje kojim bi utvrdio da je tužba djelomično povučena, već je o osnovanosti treće postavljenog tužbenog zahtjeva valjalo odlučiti u cijelosti, kao da do djelomičnog povlačenja nije došlo.

9. Sud je u tijeku postupka izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu, iskaze svjedoka Radmile Stojanović, Tamare Kukurin i tužitelja Valtera Peculića, te nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Darinke Cimere, dipl. oec. od 23. svibnja 2025. i dopune nalaza i mišljenja od 11. lipnja 2025.

10. Sud je na ročištu 8. listopada 2026. odustao od provođenja dokaznog prijedloga saslušanjem 1. tuženika i zastupnika po zakonu 2. tuženika Nenada Kukurina, budući da isti nije pristupio na ročište 27. veljače 2024., a svoj izostanak, osim paušalnim navodima punomoćnika, nije opravdao, dok je punomoćnik tuženika na tom ročištu naveo da se odriče prava na saslušanje 1. tuženika, odnosno

zastupnika po zakonu 2. tuženika. Odredbom članka 265. stavka 2. ZPP-a propisano je da se neće saslušati stranka koja uskrati davanje iskaza ili se bez opravdanog razloga ne odazove pozivu suda. S obzirom da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz citirane zakonske odredbe, sud je odustao od provođenje dokaznog prijedloga saslušanjem 1. tuženika i zastupnika po zakonu 2. tuženika Nenada Kukurina.

11. Sud je odbio dokazne prijedloge tužitelja za slušanjem svjedoka Saše Poldana, Zorana Vukića, Ivice Lukanovića, Igora Staraja, Rafaela Frankovića, Deana Jurčića, Denisa Jukića, Mateja Mostarca, Miodraga Zekanovića, Sergeja Bulića, Ingrid Jerković, Martine Ivanović, Marka Valjaka, Ane Saršon, Vande Čaval, Sanje Kukurin, Tomislave Furčić, Zlate Kukurin, Margita Jušića, Dalibora Puža, Deana Skira, Krešimira Peranića, Damira Permana, Branka Papeša, Valentine Vižintin, Damira Miškovića, Deana Šćulca, Milana Mandića, Željka Kukurina, Davida Poropata, Nure Karić, Sare Dragojević, Davida Žilića, Damjana Pilepića i Deana Rubeše, kao suvišne, budući da su sve bitne činjenice za donošenje odluke utvrđene u postupku provedenim dokazima, pa bi provedba istih bila protivna načelu ekonomičnosti postupka, te dovela do nepotrebnog odugovlačenja postupka. Sve bitne i relevantne činjenice utvrđene su temeljem provedenih dokaza. Sud je također, kao suvišan odbio i dokazni prijedlog da se provede uviđaj na licu mjesta, budući da se provedbom navedenog dokaza ne bi utvrdile činjenice bitne za donošenje odluke.

12. Međutim, sud je uzeo u obzir dokumentaciju koju je tužitelj predao u spis nakon zaključenja pripremnog ročišta, odnosno na ročištu za glavnu raspravu održanom 10. ožujka 2026. Odredbom članka 299. stavka 1. ZPP-a propisano je da su stranke dužne već u tužbi i odgovoru na tužbu, a najkasnije na pripremnom ročištu iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, predložiti dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica, te se izjasniti o činjeničnim navodima i dokaznim prijedlozima protivne stranke, dok je stavkom 2. propisano da stranke mogu tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti, odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka, a stavkom 3. da nove činjenice i nove dokaze koje su stranke iznijele, odnosno predložile tijekom glavne rasprave protivno stavku 2. ovoga članka sud neće uzeti u obzir. U konkretnom slučaju, iako je tužitelj ispise dvije e-mail poruke dostavio nakon pripremnog ročišta i zaključenja prethodnog postupka 9. studenoga 2023., iz istih je razvidno da su navedene e-mail poruke nastale u svibnju 2025., dok je tužitelj naveo da iste nije mogao dostaviti ranije, budući da ih je zaprimio tek nekoliko dana prije ročišta. S obzirom na navedeno, sud je, sukladno odredbi članka 299. stavka 2. ZPP-a, uzeo u obzir i dokumentaciju tužitelja dostavljenu na ročištu za glavnu raspravu 10. ožujka 2026.

13. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno članku 8. ZPP-a, sud je utvrdio da prvo postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja, kao i podredni tužbeni zahtjevi tužitelja nisu osnovani.

14. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem da je isti ovlaštenik na poslovnom udjelu u 2. tuženiku, odnosno trgovačkom društvu KUKURIKU d.o.o. na

kojem je upisan 1. tuženik, i to poslovnom udjelu pod rednim brojem 1., koji poslovni udjel predstavlja iznos od 20.000,00 kuna, što čini 100% temeljnog kapitala društva, i to u ½ dijela, sa zahtjevom da ga se ovlasti da u knjizi poslovnih udjela društva i sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci izvrši upis tog svog prava, uz istovremeno brisanje tog prava 1. tuženika, odnosno podredno, a ukoliko sud ne usvoji prvo postavljeni tužbeni zahtjev, da usvoji tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je tužitelj nositelj (vlasnik) prava građenja u ½ idealnog dijela prava građenja koje je kod Općinskog suda u Rijeci upisano u zk.ul. 3915, k.o. Kastav, u korist 2. tuženika, koje pravo građenja se odnosi na kč.br. 3443/1, upisanu u zk.ul. 3914, k.o. Kastav, a ukoliko sud ne prihvati ni navedeni tužbeni zahtjev onda da naloži 1. i 2. tuženicima da mu solidarno isplate iznos od 1.771.520,07 kuna/235.121,12 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2010. do isplate.

15. Među strankama sporne činjenice utvrđene su planom upravljanja postupkom donesenim na ročištu 9. studenoga 2023. U skladu s navedenim, sporno je je li tužitelj na temelju usmenog dogovora s 1. tuženikom i ulaganja u poslovni pothvat stekao ovlaštenje na poslovnom udjelu u 2. tuženiku. Sporno je i je li tužitelj uopće mogao steći ovlaštenje na poslovnom udjelu na temelju usmenog dogovora, a s obzirom na odredbu članka 412. Zakona o trgovačkim društvima. Također, sporno je i je li tužitelj nositelj prava građenja u ½ idealnog dijela prava građenja 2. tuženika, te je li pravo građenja stekao i mogao steći na temelju dogovora stranaka i izvršenih ulaganja. Isto tako, sporno je je li tužitelj isplatio bilo kakve novčane iznose 2. tuženiku, a posljedično tome i kada je dospio dug po isplaćenim iznosima. U konačnici je sporno je li nastupila zastara tražbine iz drugog eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva.

16. Odredbom članka 412. stavka 1. Zakona o trgovačkim društvima a („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 125/11, 68/13, 110/15 i 40/19; dalje ZTD) propisano je da se poslovni udjeli mogu prenositi i nasljeđivati, dok je stavkom 3. propisano da je za prijenos poslovnog udjela potreban ugovor sklopljen u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave koju potvrdi javni bilježnik ili sudska odluka koja zamjenjuje takav ugovor, te da je takav ugovor potreban i za preuzimanje obveze da će se prenijeti poslovni udio, kao i da se nedostatak propisanog oblika ugovora kojim se preuzima obveza da će se prenijeti poslovni udio otklanja sklapanjem ugovora o prijenosu poslovnog udjela u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave koju potvrdi javni bilježnik.

17. Iz citiranih zakonskih odredbi proizlazi da je ugovor o prijenosu poslovnog udjela strogo formalan ugovor koji mora biti sklopljen u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave koju potvrdi javni bilježnik, te da takav zakonom propisani oblik vrijedi ne samo za ugovor o prijenosu poslovnog udjela, već i za predugovor tom ugovoru, odnosno za ugovor kojim se dotadašnji i budući imatelj poslovnog udjela uzajamno obvezuju da će sklopiti ugovor o prijenosu poslovnog udjela. Stoga je zakonom propisani oblik uvjet nastanka i valjanosti takvih ugovora, pa ugovori koji nisu sklopljeni u propisanom obliku nemaju pravni učinak, sukladno odredbi članka 290. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO). Iz navedenog razloga, eventualni usmeni dogovor stranaka da će se ugovor o prijenosu poslovnog udjela

sklopiti, čak i u situaciji kada su stranke usmeno dogovorile sve sastojke tog ugovora, ne proizvode nikakve pravne učinke jer nisu sklopljeni u obliku propisanom odredbama članka 412. stavka 3. ZTD-a, odnosno u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave koju potvrdi javni bilježnik.

18. U konkretnom slučaju, tužitelj u tužbi i tijekom postupka niti ne tvrdi da je između njega i 1. tuženika zaključen, odnosno potpisan ugovor o prijenosu poslovnog udjela u 2. tuženiku u obliku javnobilježničkog akta ili privatne isprave koju je potvrdio javni bilježnik, već upravo suprotno navodi da su stranke o navedenom postigle usmeni dogovor, te da nikada nije zaključen ugovor u pisanom obliku. Stoga, a budući da 1 tuženik nije prenio poslovni udio ili dio poslovnog udjela na tužitelja u 2. tuženiku, sukladno ranije citiranim odredbama ZTD-a i ZOO-a, valjalo je odlučiti kao u točki I. izreke ove presude.

19. Nadalje, odredbom članka 290. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 152/14; dalje ZV) propisano je da se za prijenos prava građenja na odgovarajući način primjenjuju odredbe o stjecanju prava vlasništva na nekretninama na temelju pravnoga posla, odluke suda i nasljeđivanja, ako nije što drugo određeno niti proizlazi iz pravne naravi prava građenja. Odredbom članka 115. stavka 1. ZV-a propisano je da na temelju valjanoga pravnoga posla kojemu je cilj stjecanje vlasništva prelazi vlasništvo s dotadašnjega vlasnika na stjecatelja, a na način određen zakonom, dok je stavkom 3. propisano da pravni posao kojemu je cilj stjecanje vlasništva nekretnine, da bi bio valjan, treba uz ostale pretpostavke valjanosti, biti u pisanom obliku.

20. Među strankama nije sporno da je 2. tuženik nositelj prava građenja upisanog u zk.ul. 3915, k.o. Kastav, a koje pravo građenja se odnosi na kč.br. 3443/1, upisanu u zk.ul. 3914, k.o. Kastav. Navedeno, osim što nije sporno, proizlazi i iz izvadaka iz zemljišnih knjiga (list 18-20 spisa). Iz ranije citiranih zakonskih odredbi jasno proizlazi da je ugovor o prijenosu prava građenja formalni ugovor, te da je za valjanost pravnog posla kojemu je cilj stjecanje prava građenja na nekretnini, potrebno da je isti zaključen u pisanom obliku. U konkretnom slučaju, a u odnosu na stjecanje prava građenja od strane tužitelja, valja navesti da osim što nije sporno da među strankama nije zaključen pisani ugovor o prijenosu predmetnog prava građenja, tužitelj u tužbi i tijekom postupka samo paušalno navodi da su stranke postigle usmeni dogovor o navedenom, a tijekom postupka nije priložio niti predložio provođenje dokaza iz kojeg bi proizlazio takav dogovor stranaka. Međutim, sve i da pored nedostatka pisanog ugovora, postoji usmeni dogovor stranaka o prijenosu prava građenja na tužitelja, tužitelj nije dokazao da ispunjene pretpostavke iz članka 294. ZOO-a o konvalidaciji ugovora koji nije sklopljen u propisanom pisanom obliku, odnosno da su ugovorne strane u cijelosti ili u pretežitom dijelu ispunile obveze iz tog dogovora, čime bi bio otklonjen nedostatak pisanog oblika tog ugovora. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

21. U konačnici, a budući da su u odnosu na treće postavljeni tužbeni zahtjev, odnosno zahtjev tužitelja za isplatu tuženici istaknuli prigovor zastare, valjalo je prvenstveno odlučiti o navedenom prigovoru.

22. Odredbom članka 214. stavka 1. ZOO-a propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, dok je stavkom 2. propisano da zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze. Nadalje, odredbom članka 215. stavka 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, dok je člankom 216. ZOO-a propisano da zastara nastupa kad istekne posljednji dan zakonom određenog vremena.

23. U konkretnom slučaju, a da bi sud mogao odlučiti o istaknutom prigovoru zastare, prvenstveno je valjalo odlučiti o pravnoj naravi uplata tužitelja izvršenih na račun 2. tuženika u razdoblju od 2006. do 2010. Tuženici su u cijelosti osporili da je tužitelj 2. tuženiku uplatio bilo koji novčani iznos, iz kojeg razloga je u tijeku postupka proveden dokaza financijskim vještačenjem. Iz nalaza i mišljenja vještaka dipl. oec. Darinke Cimere od 23. svibnja 2025. i dopune nalaza i mišljenja od 11. lipnja 2025. proizlazi da je tužitelj u razdoblju od 2006. do 2010. na račun 2. tuženika uplatio iznos od 139.956,20 EUR. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka u cijelosti jer je isti sačinjen jasno, obrazloženo i u skladu s pravilima struke. Vještak je odgovorio na primjedbe tuženika, a koje su se odnosile na vjerodostojnost konto kartice 2. tuženika, te tijekom usmenog iznošenja nalaza i mišljenja na ročištu 10. ožujka 2026., naveo da se radi o mjerodavnoj knjigovodstvenoj evidenciji 2. tuženika. U odnosu na navedeno istaknuo je i da na njegovo traženje tuženici nisu dostavili zatraženu dokumentaciju, pa da je postojanje i iznose uplata tužitelja 2. tuženiku utvrdio na temelju dokumentacije u spisu.

24. Međutim, prema stavu ovoga suda, osnovano tuženici navode da bi se u konkretnom slučaju radilo o institutu stjecanja bez osnove, odnosno uplate novčanih sredstava s osnove koja se nije ostvarila. Naime, iz navoda samog tužitelja tijekom postupka proizlazi da je isti uplate na račun 2. tuženika izvršio na temelju usmenog dogovora s 1. tuženikom, a posljedica čega je trebalo biti njegovo stjecanje poslovnog udjela u 2. tuženiku. Naime, sud je poklonio vjeru navodima tužitelja, kao i tim navodima suglasnom iskazu tužitelja (list 143-146 spisa) koji je u svojem iskazu danom na ročištu 13. siječnja 2025., između ostaloga, naveo da je dogovor s 1. tuženikom bio da će steći poslovne udjele u 2. tuženiku, ali da pisani ugovor nikada nije potpisan, a da je on u zajednički projekt ulagao kroz pozajmice. U prilog navedenom za istaknuti je i dostavljene novinske članke (list 91-106 spisa) u kojima sam 1. tuženik tužitelja predstavlja kao partnera u poslovnom pothvatu, kao i nacrte ugovora koje je tužitelj dostavio uz tužbu (list 34-56 spisa), a iz kojih je, neovisno što isti nisu potpisani, razvidna prava volja stranaka, odnosno njihovo zajedničko sudjelovanje u poslovnom pothvatu izgradnje (rekonstrukcije i dogradnje), poslovanja i ekonomske eksploatacije Hotela "Kaštel" u Kastvu. Stoga je sud, u odnosu na sadržaj dogovora stranaka i njihove prave volje cijenio kao vjerodostojne navode samog tužitelja da su njegove novčane uplate 2. tuženiku trebale rezultirati sklapanjem ugovora o prijenosu

poslovnog udjela u 2. tuženiku na tužitelja, uz sudjelovanje u poslovanju i dobiti restorana i hotela "Kaštel" u Kastvu u vlasništvu 2. tuženika. Stoga, prema stavu ovoga suda neosnovano je, a i kontradiktorno ranijim navodima u postupku, pozivanje tužitelja iz podneska od 9. ožujka 2026. i ročišta 8. listopada 2026. da bi se u konkretnom slučaju radilo o pozajmicama tužitelja uplaćenim 2. tuženiku, odnosno o ugovorima o zajmu. S tim u vezi, neosnovano je tužiteljevo pozivanje na ugovore u pozajmici (list 200-212 spisa), budući da sadržaj istih, neovisno o nazivu ugovora, i to članak 2. kojim je propisano da će se zajmodavcu pozajmljena svota priznati kao kapital uložen u svrhu dokapitalizacije tvrtke KUKURIKU d.o.o., govori upravo u prilog stava da je tužitelj uplate 2. tuženiku vršio upravo radi ulaganja zajednički projekt posljedica čega bi bila stjecanje poslovnog udjela tužitelja u 2. tuženiku.

25. Sukladno navedenom, prema stavu ovoga suda, u konkretnom slučaju radi se upravo o institutu stjecanju bez osnove (koja se nije ostvarila) iz članka 1111. stavka 3. ZOO-a., odnosno o situaciji kada jedna osoba da drugoj nešto očekujući da će sklopiti neki ugovor, a do sklapanja ugovora u konačnici ne dođe.

26. Odredbom članka 225. ZOO-a propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

27. Kako je ranije navedeno, odredbom članka 215. stavka 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. U konkretnom slučaju, to bi značilo da je tužitelj imao pravo zahtijevati vraćanje uplaćenih iznosa od onog trenutaka kada se nije ostvarila osnova s obzirom na koju je tužitelj u razdoblju od 2006. do 2010. izvršio uplate. Iz svega navedenog proizlazi da je prava volja stranaka bila ulaganje u zajednički poslovni pothvat (izgradnja hotela i restorana u Kastvu), što bi u konačnici za tužitelja rezultiralo stjecanjem poslovnog udjela u 2. tuženiku, a time i sudjelovanjem tužitelja u vođenju i dobiti restorana i hotela "Kaštel". Stoga je, prema stavu ovoga suda, za početak tijeka zastare odlučan trenutak kada je tužitelj izvršio sve svoje obveze sukladno dogovoru posljedica kojih je trebalo biti njegovo stjecanje poslovnih udjela u 2. tuženiku, a to je najkasnije trenutak dovršetka projekta gradnje i rekonstrukcije objekta hotela i restorana, odnosno lipanj 2010.

28. Sukladno navedenom, a budući da je tužba u konkretnom slučaju podnesena 20. listopada 2022., a da je zastara počela teći u lipnju 2010., osnovan je istaknuti prigovor zastare, budući da je zastara predmetne tražbine na povrat uplaćenih iznosa nastupila još u lipnju 2015.

29. U konačnici, za naglasiti je da razlozi koje sam tužitelj u svom iskazu navodi kao razloge zbog kojih nije ranije zahtijevao ispunjenje obveze od strane tuženika (problemi u poslovanju njegova društva), odnosno zbog kojih ranije nije zahtijevao povrat uplaćenih iznosa, nisu od utjecaja na drukčiju odluku u ovoj pravnoj stvari jer isti ne dovode do zastoja ili prekida zastare.

30. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki III. izreke ove presude.

31. Odluku o troškovima postupka sud je donio primjenom odredbe članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a.

32. Tuženici imaju pravo na naknadu troškova parničnog postupka, i to za sastav podnesaka od 4. lipnja 2025. i 13. ožujka 2026. u iznosu od 2.108,00 EUR za svaki podnesak, sukladno Tbr. 8. točki 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23 i 107/25; dalje Tarifa), te zastupanja na ročištima 9. studenoga 2023., 27. veljače 2024., 13. siječnja 2025., 10. ožujka 2026. i 8. listopada 2026. u iznosu od 2.108,00 EUR za svako ročište, sukladno Tbr. 9. točki 1. Tarife, sve sa uvećanjem od 10% za zastupanje dva tuženika, u ukupnom iznosu od 16.231,60 EUR, te sa pripadajućim PDV-om u iznosu od 5.164,60 EUR, odnosno u sveukupnom iznosu od 21.396,20 EUR.

33. U preostalom dijelu zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka nije osnovan. Naime, tuženicima ne pripada nagrada za sastav podneska od 11. studenoga 2023., budući da su istim ponovili već ranije u postupku istaknute navode, slijedom čega navedeni podnesak nije bio potreban za vođenje ovog postupka, dok je trošak zastupanja na ročištu 10. ožujka 2026. u troškovniku zatražen dva puta. Također, za napomenuti je da je u zahtjevu tuženika za naknadu troškova postupka prilikom izračuna visine dva puta obračunat iznos PDV-a.

34. Slijedom navedenog, o troškovima parničnog postupka odlučeno je kao u točki IV. izreke ove presude.

U Rijeci, 23. listopada 2026.

Sudac
Marija Sušanj Tepša

Dokument je elektronički potpisan:
MARIJA SUŠANJ
TEPŠA
Vrijeme potpisivanja:
23-10-2026
14:05:07

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI
2.5.4.97=#130D485238383738353936343935 37
L=RIJEKA
S=SUŠANJ TEPŠA
G=MARIJA
CN=MARIJA SUŠANJ TEPŠA

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od petnaest dana od dana primitka presude.

Žalba se podnosi ovom sudu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088f-1873b**

Kontrolni broj: **071ef-b9e7b-abd59**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MARIJA SUŠANJ TEPŠA, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.